

Централната тема на Свещеното Огнище изобразява алпа Леу Субан Субаш в основната му форма даваща името на Годината Верени, а именно Дракона. Около него в четирите ъгли символизирани с посоките на света на Свещеното Огнище са разположени различните му аватари, а помежду тях, неговата атрибутивност. Разбира се, не всички аватари на алпа бе възможно да бъдат изобразени, но все пак, българският календар е цикличен и в следващият цикъл, дори ние да не сме на този свят, този, който ще го прави, може да ги добави в зависимост от ритмите на следващата цикличност. Добавянето на един аватар, който изразява определена функция или свойство на алпа, т.е. определена честота и дължина на енергийният сноп от вълни, които идват и се изразяват чрез него не може да се изобразява по желание или произволно, защото това не е художествен конкурс, става въпрос за наричане, което формира случването на дадената година, т.е. нейната събитийност, особености, т.е. това, което си постигаш на самият теб, но и на другите, т.е. като какъв искаме да видим Субан Субаш сред нас, как да го преживеем, как да го въплътим и изразим в бит, живот и чрез самите нас. И това е начина, по който преживяваме и осъществяваме Тангра – небето в този времеви отрязък. Защото календара ни, това е Тангра във Времето, Тангра в Образ! Защо е така? Защото ние сме във Времето, част от неговата образност, която се проявява и се скрива, поради цикличността му.

Нашите епоси, не приписват санака – тризъбеца като атрибут присъщ на Субан, но трябва да държим винаги в съзнанието си представата, че Субан е Мардукан, Сабан- Мардукан, Мардукан Барадж. Като такъв, като духът на света, той вече може да обладае тази атрибутивност, която подчертава неговата надпланетарна дейност заедно с брат му, алпа Кубар Бури Барс, алпа на мълниците, бурите и небесните води. С тризъбците, Тангра въоръжава двамата братя близнаци от поколението на средните алпи за борба с тъма тархана Яга Албасти, който е погълнал всички останали алпи, за да властва над света. Тук коренните начала на древногръцкият Кронос са повече от очевидни с тази разлика, че поглъщането на алпите не е заради страх от преврат и загуба на властта, а поради стремеж към властта над сътвореното. Чрез него, именно Субан е, който разчленява Яга на три части в този вселенски план на мирозданието и създава трите свята – горен, среден и долен. Ние, в наричането на годината Бури именно това поискаме от Бури: „С казака (тризъбеца) Яга разчлени“, но Бури не може без брата си близнак Субан, макар в древногръцкият мит, това да прави именно Бури, който там е наречен Зевс. В крайна сметка, те са близнаци, но в българското, тази работа се върши от Субан. В крайна сметка, санака/казака е инструмент за динамизирането и тераформирането на тъмната материя, ако можем да ползваме този астрофизичен термин, нейното структуриране така, щото да манифестира материалният свят. Това е много важен момент, когато искаме да направим промяна на нещо. Ние трябва да знаем какво искаме да постигнем и как да го постигнем. Първата промяна, която настъпва е в структурата на тъма тархана Яга, който е също от поколението на Кубар Бури и Субан. Чрез казака, той става средство за мироустроението на света, такъв, какъвто го познаваме, т.е. кинетизма на разширението на тъмната материя е ограничен в три точки и това пространство позволява вече потенциалното проявление и структуриране. И наистина тъмната материя е преобладаваща, когато е кинетична сила, когато, обаче на тази кинетика се зададе потенциал, ние превръщаме ноумена във феномен. Скритото

получава своята форма и образност. И тук вече, можем да си обясним загадъчността на наричането в годината Дванш:

„ небе с земя ти размени,
създаде нови висини,
под тях е новата земя,
на Българите – Майчица добра!
Куян, храма на Тангра въздига!
На връх висок и нов, на Куян тау - планина свещена, голяма“.

Тази сътворителност, този заешки скок във вертикал, който определено е нещо невидимо и неуловимо, нещо квантово се реализира именно чрез Субан Барадж и тук вече се разбира как – кинетиката на тъмната материя се превръща в потенциално движение. Затова Куян предава крилата на Субан и той става Небесен Дракон, т.е. ето я отново тази потенциална енергия.

От искрите на тези мълниеносни тризъбци възникнали човешките души, които летели във въздуха под формата на прекрасни птици. И тук идва момента да се върнем към миналогодишното наричане, в което бъдещето бе по много особен начин тъкано в настоящето

Джуанъш, Джуанъш – дай богата ръж
С хиляди зърна и йощ по толкова деца!
Роят се български безчет, без хора – царство без късмет,
Но хора - истинни творци, че инак, царство е без дни!
Нови български растат – на Тангра почит да дадат!
Ще служат нему, по-добре от тез , що алпи казваме им днес!

– зърна-деца, роят се български безчет..., но хора-истинни творци, че инак царство е без дни.

Много важен момент, който също повторихме в тази годишното си наричане, но вече в друга размерност и ладова динамика, където Субан лее – стадата многолюдни, лозниците с грозде чудни, дървото с тежък плод и всичко това – род до род, български народ. Тенгриянството е изцяло българоцентрично, него не го интересува човечеството, просто и защото за него, българите са човечеството. Един път имаме зърна-деца, втори път имаме многолюдните стада, т.е. ние връщаме българина към корените му, откъде искат да го извадят с американизацията и евроинтеграцията, за да го направят служител и работник за златото на Яга Албасти, на който стъпва цялата капиталистическа икономика в света.

Разбира се, тънкият момент е подбора на душите, които ще се преродят, защото на нас не ни трябват враговете ни, преродени като български – на нас ни трябват истинските български, творците на Саракта, Тангра на Земята! Затова превърнах мрежата на Субан за лов на метежните алпи в сито, с което пресявам душите, които ще се родят при нас. Сега, мрежата на Субан превърната в сито ще спира прераждането на изметта в Свещена България! Така ще създадем една нова демография, свещена демография, която няма да въплъщава души за изкупление и развитие, а душите-творци! Това е Спасението! Това е Субан Спасител! Тангра Сила! Творците ще станат мнозинството и по този начин изкуплението, страданието и развитието на малцинството ще бъде ускорено и завършено, а с него прекратени личностните, социални и обществени миазми, които днес убиват България и Българското !

Но хора - истинни творци, че инак, царство е без дни!
Нови български растат – на Тангра почит да дадат!
Ще служат нему, по-добре от тез , що алпи казваме им днес!

С идеята за Спасението е свързан и познаният ни вече аватар на алпа Дракон, Субан Субаш, Карга или просто по днешному Гарга – Гарвана. За него вече сме говорили и той е отбелязан в наричането с фразата „Субан – саможертва свещена”. Разбира се, спасението, което прави Субан Барадж не е онова спасение, което прави сина му Иджик Алабуга, касаещо пряко бита и икономиката, живота на българите. Алпа Дракон под формата си на Гарвана/Враната, спасява планетата и живота на планетата като цяло, извеждайки я от смразяващата хватка на Ледената епоха, съхранявайки пригодните за живота климатични условия. Саможертвата му, за разрушаването на Стената на Дивовете, построена от алпа Дахус, Докс (Глигана) и алпите мразещи българите (защото тогава други няма, човечеството са българите) е определен символ за началото на един нормален дълъг слънчев максимум след продължителен и екстремален слънчев минимум, при който Слънцето сякаш е „забравило да гори” или както е казано в епоса - енергията му е екранирана, така че, да не достига Земята. Разбира се, в сочената като тюркская митология и в китайската митология, разказа за Гарвана е пряко свързан със Слънцето и неговото раждане и се свързва с преминаването от слънчев максимум към слънчев минимум. Гарвана и там е слънчева птица. Но, в българското, той е Мардукан, сиреч дукан/тукан – роденият от Мар – Слънцето и това е отразено много ясно в тюрските представи: „ Когато ловецът стрелял към едно от слънцата, то се пръснало и от него изпаднала птица с искрящи пера. Хората се приближиха и видяха златен гарван.” Ако подходим астрофизически, понеже електората иска наука, а не митология, то тук можем да провидим отново символизъм касаещ слънчевата активност . Прехода на слънчевият максимум и установяването на нормален слънчев минимум е свързан също така и с алпа Кук Куян Дванш – Небесният Заек, но при Гарвана имаме една от крайните амплитуди на този процес - слънчево греене, което повишава планетарните температури до невъзможност за живот на сушата и във водата и съответната обратна реакция – Ледена епоха, която го задейства като спусък, като защитен механизъм на планетарния климат идващ да възстанови равновесието. Затова смятам, че името Карга идва от „кар” - „снежен, бял” и „га” – гарга и после се пренася и в последващите

древнобългарски езици, като карският (финския) например като <https://en.wiktionary.org/wiki/kaaren> и т.н.

Факт е, че не са малко митологичните разкази, в които гарвана е изначало снежнобяла птица, която впоследствие става черна. Но, само в българският разказ, той почернява, вследствие своята саможертва - изгаря от Слънцето и от бял става черен гарван. Въобще в древнобългарското тенгрианство и неговият митологичен разказ, гарвана като форма на алпа Субан Барадж е една изцяло позитивна птица, символ на саможертвата и в частност - на любовната саможертва, на интимната и семейна преданост, на семейната взаимност и обич. Парадоксалното в случая, че тази негова жертвеност стимулира предателството и негативната семейна карма в лицето на синовете му Сак и Сок. Така че и този аспект, трябва да го имаме в предвид, когато раздипляме микроструктурата на годината Верени – в тази година изпита за вярност и преданост, не ще бъде издържан от всеки. И най-вече: не ще бъде издържан от тези, които най-сме очаквали и на които сме се осланяли като най-близки! Някои вече го преживяха, при други, драмата тепърва предстои. В тюркската митологична концепция, слънчевите затъмнения се получават, когато великият гарван лети над земята. Това също трябва да го имаме в предвид в годината Верени, както това, че в тази година са възможни климатични екстремуми на огъня и водата. А сме наясно, че наличието им говори за социални и политически антагонистични екстремални събития. Тук дори не е нужно да си астролог, за да го видиш, просто трябва да следваш особеностите и функциите на аватара Врана на алпа Дракон. На мен лично ми направи голямо впечатление и знанието, че Гарвана може да говори с Тангра – нещо, което виждаме при скандинавският Один, където двата гарвана Мугин и Хугин –, са пратениците му в света на хората. Затова, той е наречен „бога гарван”. Разбира се, тази представа за Один се озовава в Скандинавието с идването там и установяването, на днешната територия на Швеция на българите худи на праотеца Джам Иджик Аудан (някъде около и след 7000 г. пр. Хр.) и представлява наслаждане на неговият образ с образа на Къйш или Киш тархана – „Духа на Зимата, Господарят на Зимата” честван на празника Нардуган Карга (Коледа) в чест на събарянето страна на дивовете. Той е съпровождан от двата гарвана Сак и Сок, вълци и други животни. Сак и Сок, както помним, се бяха скрили в ноща от светлината на Слънцето, предавайки баща си Субан и майка им Чак Чак Байгал ги проклина, никога да не излязат от тъмнината на Ноща. Така те остават в Ледената епоха и стават служители на Киш Тархана, духа на зимата превръщайки се в по-късно формираният скандинавски разказ в гарваните на Один – Мугин и Хугин. (Къйш или Киш тархан и оттук нашата дума „киша” [Киша - Диалекти за деца \(dialektizadeca.com\)](http://dialektizadeca.com)) Тази особеност на Карга да разговаря с Тангра сме отбелязали много добре в наричането, където, освен военната функция е посочена и духовната „На Тангра, воители велики и мъдреците светолики”, т.е. годината Верени ще стимулира и духовното усъвършенстване и съпътстващите го психични сили и способности, като трябва да имаме в предвид, че те не са още онова небесно съвършенство, а само етапи в пътя ни към Тангра - Небето. Самият алп Дракон като Карга – Гарвана открива пътя към Тангра, защото той е ясночуване, онази телепатия, при която мислите звучат и говорят. Дракона, когато гръмти, гарвана, когато грачи, това е съвършената „исихия”, да употребя този термин, мразен от доста християни;))), защото това е глас без звук, чува го само този, който може да чува! Останали слушат с физическите си уши! Така, годината Верени е подходящото Начало за тези, които ще се пробудят като Българи, ще чуят и почувстват онзи древен вик, който разтърсва света, първичната сила ще забушува в тях, подобно ураган и грохот на водопад, но трябва да знаят,

Пътят към Тангра тепърва предстои и това е техният личен път към спасението;))) Не тръгвайте да спасявате, неспасяемите! Помнете, урока, който получи Иджик, сина на Субан за това! Затова и съответните изрази в наричането! Затова, Субан „на път нозете призовава“;))) Ползвайте силите си за небесното си въздигане, така ще спасите и останалите, които могат да бъдат спасени. Неспасяемите, не могат да бъдат спасени! Те ще ви вземат силата за последният скок към Деветото Небе и ще пропаднат заедно с вас в Бездната!

Тук искам да кажа, още нещо за празнуването и празниците свързани с този аватар на алпа Субан Верени Трек . Всички знаем за българският празник Нардуган Карга или периода включващ българската нова година 22-ри декември и Коледа – 25 декември). Той е много добре описан в „Джагфар тарих“, част втора. Това е централният зимен празник. Централният пролетен е Карга туй или Карга Боткаси или просто Ноуруз , също така добре описан в „Джагфар тарих“, част втора. Техните модификации, днес, основно са запазени в териториите принадлежащи към Волжка България, например зимният (при марийците – Гарванова сватба <https://www.youtube.com/watch?v=09RxWNAC0c0>) , а при башкирите – пролетният, ден преди Сабантуй (Гергьовден) и се нарича Гаргатуй, Вранин ден, Вранин празник или Карга Буткаки (вж. [https://kitaplong-ru.translate.google.com/kargatuy? x_tr_sl=ru& x_tr_tl=bg& x_tr_hl=bg& x_tr_pto=sc](https://kitaplong.ru.translate.google.com/kargatuy?x_tr_sl=ru&x_tr_tl=bg&x_tr_hl=bg&x_tr_pto=sc)). Митологичната случка, началото довела до този празник и там се е забравила или се крие от руските власти и етнолози, които описват и заснемат тези обичаи, днес. Предполагаемо е възможно тези два централни празника посветени на Субан Карга да се честват близко до оригинала, но това едва ли ще бъде обявено и показано публично. Разбира се, отрицателното разбиране за гарвана там е пренебрежимо по-малко проникнало, отколкото при нас в Дунавска България, където то, под влияние на християнството е изцяло отрицателно! По принцип, като не можеш да забраниш един празник или да го премахнеш от съзнанието на новопокръстените, създаваш негативни смисли на символа, които да засегнат последващите поколения. Тази брутална християнска ромейщина почти е постигнала целта си при нас и сме запазили Вранин ден, единствено в Ловешко и то в изцяло, забележете, в брутално отрицателният контекст на празника, на образа на гарвана и обредните ритуали и вярвания свързани с него [07.05 Ранополия, Вранинден - Ели Маринова \(eli-taro.com\)](https://www.eli-taro.com) . Разбира се, Годината Верени в настоящият цикъл ще поправи това! Чуйте, Гласа на Субан Карга! Той ще ви разкаже за Тангра!

Не са малко българските празници под една или друга форма посветени на алпа Субан Верени Трек и неговите образи и метаморфози, с които той се явява пред българите. Тези образи метаморфози са по оста конник-богатир-млад момък – птица-животно. Наличието на човешка аватарност на образа впоследствие е улеснило християнството в това да усвои тези човешки образи заменяйки ги с образите на съответните напълно човешки християнски мъченици и светци обръщайки и противопоставяйки човешката му аватарност срещу животинската му такава. Така са се появили иконните сюжети от рода "Свети Георги убива Дракона" или „Св. Андрей впряга мечката да оре“, сюжетни образи, които по-скоро показват прехода на алпа между различните си аватари, между различните си преобрази, но когато на човешката аватарност е сложен християнски светец, те антагонират помежду си с идейната индоктринация разказваща или внушаваща победата на християнството над езичеството. А, за никаква победа в тези случаи, не става въпрос; става въпрос за чистата метаморфоза от конник-богатир в дракон или обратното или от мечка в човек или обратното, а не за това, как християнството в лицето на светеца побеждава езичника в лицето на дракона или мечката. В крайна сметка, християнският пасом приема тези разкази на калимевките за чиста монета със съответната придружаваща ги образна иконостаостност. Това позволи днес, гръкоманското православие да пробие българският духовен хоризонт, разбира се, към това бяха прибавени и други механизми като ЕС, възможността за масов туризъм в Гърция, търговийка и т.н., но всъщност това са част от духовните оръжия на гръцкото православие за ликвидиране на българина отвътре. Гърка като евреина нищо не прави прави без тънка сметка в негова полза. Днес, всички плюят онези 45 години атеизъм и затворени граници, но те бяха благодатна почивка от гръцкото мегали православие, чиято основна цел винаги е била ликвидирането на тенгриянството, т.е. на българина. А, сега виждаме яркото им настъпление по всички фронтове, при което остатъчните простовати селяци по селата и градовете се превръщат в доволно фанатизирани фундаментал гръкомани. Гърците отдавна са разбрали, че за да се ликвидира физически българина, да се претопи, трябва да се превземе, неговото съзнание и да се елинизира. Именно съпротивата на тенгриянството вътре в българското православие ражда т. нар. „народни обичаи и празници“, които не позволяват на гърцизма да наложи своето съзнание и разбиране за света над българина. Именно, тези „народни обичаи, традиции и празници“ са непреодолимата цитадела за върховните слуги на тъма тархана Яга Албасти –

гърците и евреите да ни унищожат духовно. Гена и биологията се пазят чрез Духа! Там, където физическата сила не е успяла, идва духовността, защото ако съзнанието не е сломено, физиката дори да е победена, не е сломена! Затова гърците искат да възприемеме православието трансцендентно, т.е. по гръцки, а не по народному, т.е. по български! Затова разказите в българските обичаи и традиции варират, включват и изключват персонажи, променят отношения и взаимоотношения, ситуации. Така ние, получаваме едно изключително богатство, което събрано в цялост, можем да си върнем във времето, онова, което е било .

Така стоят нещата и с другият аватар на алпа Дракон, Субан Верени – Мечката, т.е. Субан Буртас, Субан Буртай. Тя също бе включена в образите на Свещеното Огнище, защото макар и не толкова широко разпространен аватар като Гарвана и Дракона, тя има своето историческо значение за живота и пътя на българите. Субан се превръща в мечка в екстремни исторически моменти, когато българската държава в даден географски регион е пред унищожение или унищожена и тълпи нечисти убъри, орки, имегени, полчовешки племена и орди изстребват българите и те са заплашени от пълно физическо унищожение. (Ние сме в подобен исторически момент, днес, тъй на планетата имаме голямо преместване отново на тузи (азиатци), т.е. движение на огромни човешки маси, които преминават през поредната българска държава, а и такива, които размножаваме неразумно при нас.) Тогава Субан в образа на Мечка идва да ги защити и да им осигури безопасно изтегляне, бягство и изход. Тук, трябва да отбележим, че в този си образ, той не може да победи враговете, но може да защити българите така, щото те да се спасят от пълно унищожение и изчезване. Един много важен аватар на Субан, касаещ съвсем близкото бъдеще на държавата ни. Обикновено, той работи заедно с майка си Умай за тази защита, затова, когато дойде скоро това време, трябва да ги призовете и двамата – и Умай и Субан! Защото знаем, че, днес, българите по места са малко и са единаци, не умеят да се сдружават, за да заживеят заедно, камо ли, да се защитават заедно. Затова Умай бийке и Субан – майка и син са онази енергетика, която трябва да бъде призовавана. Фрази от рода „Господ да ни е на помощ” или „Господи, помилуй”, в такива моменти не вършат никаква работа. Да се учим от историята си, защото именно това може да превърне нашата временна слабост в сила. Субан, освен, че сам може да ни защити, може да вдъхне и част от Силата си, на онези, които не сме очаквали, че могат и те да се превърнат в „героите на деня” - „родените слабаци, той превръща в юнаци”. Историята помни много такива случаи, но днешното време, тепърва ще трябва да ги изважда на преден план и ние да го видим наживо. Затова в нашият фолклор, мечката приема образи на красив момък, на момиче или млада невеста, последните, вече сте наясно са преобрази на майка му Умай, но в нея съществуват и разкази, които пряко свидетелстват за казано по-горе, засвидетелствано и в епоса „Сказание за Чулман”, примерно в случаят, когато Субан в образа на Мечка, заедно с Умай спасяват от пълно унищожение, българите от третата българска империя, т. нар. „Булгар Сънджак”. Подобно нещо имаме и в Западния край на Дунавска България, днес, като разказ: „В този край на страната ни се изпълнява интересен предсватбен ритуал – годеницата се преоблича като мечка и се захваща на обредно хоро заедно с другите девойки. Без думи, само с мимики и жестове, тя пресъздава легендата за девойка, преследвана от потеря. За да я спаси, Господ ѝ спуска кожа и я превръща в мечка.”

Тук ясно се вижда запазеният реликт и пълното му съответствие с написаното в „Сказание за Чулман”.

Другият много важен реликт е „Горската или планинската змеица често приемат мечи образ, когато е влюбена в овчар и иска да се приближи до него. Щом мечката се доближи до момъка, тутакси се преобразява в хубава мома „със златни фустани“.

Знаем, че имаме често и обратното, змей люби девойка, превръщайки се в левент момък. И персонажа на пастирят – символ на скотовъдите, хората на Субан. Важното тук е, че отново имаме пряка връзка между аватарите на Субан - дракона./змея и мечката. Нещо повече образите, при които „Св. Андрей язди мечката като кон“, също трябва да се възприемат като символи на аватарната преходност на алпа Субан Бургас (Мечката), а момента, в който въпросният св. Андрей впряга мечката вместо изяденият от нея вол е просто символ на прехода от скотовъдство към земеделие, защото плуга също е свързан с образа на Субан, макар и не така пряко, но той показва момента, в който първичната животинска сила, опитомена, започва да работи за човека, т.е. епохата на т. нар. „неолит“.

Разбира се, китайският мит хвърля малко повече светлина по този въпрос, тъй като там са съхранени част от многобройните реликти свързани с алпа Субан Субаш и най-вече връзката между двете му аватарни форми тази на дракона и мечката. Там Да Ю – Великият Ю, Дракона наречен „Укротителят на потопа“ преурежда земната повърхност и релеф за да регулира хода на водите под формата на мечка, прокопавайки отходни канали, разоравайки целините, пробивайки планините, свързвайки деветте провинции в мрежа и т.н. Това при нас, определено е един загубен сегмент на познанието, който днес, обаче, имаме възможността да възстановим.

В крайна сметка, алпа Субан Верени Трек е, който създава икономиката на скотовъдството, а сина му Иджик Алабуга – икономиката на земеделието. В този ред на мисли, създаването на нова икономика и нови икономически отношения е прерогатив на алпа Субан Субаш Верени и неговото поколение и ако трябва да говорим за истинските носители на промяна, това са те. В този ред на мисли, Годината Верени дава енергия за създаването на нови икономически отношения и това сами разбираме е свързано със силно разместване на пластове, т.е. със съответните социално-обществени сътресения.

Субан под формата на мечка при село Небеска

Общ. Черноочене

Бича или камшика на Субан. Един от важните негови атрибути за предпазване, възмездяване и смиряване на злото. Това е бичът, с който Субан налага Яга, умалява и смирява силата му и го лишава от възможността да води повече битки с небесната йерархия на алпите начело с тархана Мар, както и от възможността да владее над света на хората като му оставя възможността само да изкушава човешкото същество. Сега, ние искаме нова употреба на този бич – да ни освободи изцяло от Яга вън и вътре в нас, в планетарният и човешки социум, за да може цялата енергия, която имаме да я вложим в творчество. Затова : „Субан – лелей! За Враговете – Олелей! От Яга ти освободи, днес и наште бъднини...” Сами сте наясно, че този речетатив вещае големи планетарни промени, не само семейно-личностни, които ние трябва да сме готови да посрещнем с ясната идея и съзнание, че ни се дава възможността да творим, а не да пилеем енергията в борба, за да се отстояваме, както беше досега.

Коня е също един от аватарните преобрази на Субан. Но, има разлики между коня Тулпар като аватарен преобраз на Кук Куян – Небесният заек и Ак Джунта – белият кон, в който метаморфозира Субан. Кук Куян Тулпар е една динамика във вертикал (небе – з емя), носи тази динамика, повече в хоризонтал, т.е. в социалното поле на човечеството. Това се вижда още в зората на българската държавност. Първото животно, с което Субан създава новата скотовъдна икономика на втората матриархална българска държава Бурджан Суба е конят, който веднага е употребен в създаването на военната организацията на държавата: ловците са обучени да го опитомяват и яздат и се превръщат в първите ездачи, а конницата – в първосновата на българската армия. Именно тази трансформация и организация позволява да се овладее и създаде вторият икономически стълб на Бурджан суба – кравите, които Яга Албасти държи заключени в пещерата Абдере и храни с тях, своите нечисти създания. Затова ние в наричането отбелязахме това : „Велика конница създава – войската българската строява, към своята вечност, тя се устремява”. Разбира се, там сложихме няколко смисли, още, най-важното обаче е, че тази конница

Субан Трек – боен вик разтърсва света
Безброй копита разкъсват ноца
Стъпкват нейната плът, на Яга вземат страхът!
Побягва той през глава, от България – нашта страна!
Българийо, Майко любима - Умай бийке несломима!

ще победи Яга и ще създаде една нова матриархална държава с нова икономика, т.е. ако тя претърпи разпад, не вече икономиката ще е сред основните причини за това. Защото има държави, които се разпадат, не поради икономиката си, а поради тленното си устройство и морални устои, което води до неизбежният им разпад с времето. Именно това са причините за разпадът на Бурджан Суба, впоследствие, чийто край слага началото на патриархалните български държави, които удържаха „проверката на времето”. Затова се дивя днес на опитите да се върне нещо, което крушира два пъти! Като този процес е съпътстван с ликвидиране на волевият, творчески принцип в мъжкото начало в България и принизяването на мъжа до банкоматен слуга на жената и нейните прищявки. Това е лудост, която ще разруши напълно Дунавска България! Помнете, как плака Умай бийке пред сина си: - Синко мой, помогни ми да си създам нова държава! Ето, така ще плачете всички майки, които убихте преживе синовете си! Но, вашият син, няма да е при вас! Той няма да е Субан!

Тук, също така, прави впечатление, факта, че Субан създава българската войска с идеята за една нова, скотовъдна икономика на държавата. Днешна България трябва да помисли сериозно върху това. Определено, годината Верени ще сложи началото на измитането от социума ни на личности, чиито идеи са чужди армии и икономики да ни пазят, хранят и поят, и които в момента са мнозинство и като менгеме са притиснали Българите чрез двата си полюса! Субан е енергията на българското държавостроене и той няма да търпи убъри, орки, имегени, нито Яга и Шурале на върха и във фундаментите на България, защото тя е? Неговата Майка – Умай Бийке! Нов Ден за България – нова България! Защото Вечната Нощ е стъпкана, сенките, в които се крие Яга са заличени и той бяга. За мене този стих, така, както ми дойде, беше апотеоза на наричането и аз можех да спра дотук. Невероятна сила има в него!

Разбира се, придобиването на новата скотовъдна икономика, не е свързана само с опитомяването на животните, но и с придобивката на първото дърво – лозата! Плодът на лозата е дар от Кашан – сестрата на Субан, която е и духа на самото дърво. В какво се състои това даряване? В това, че плодовете на лозата от кисели стават сладки, т.е. тук можем да говорим за селекция, която превръща плодовете на едно неядливо дърво в ядливо. Налице е първата стъпка на овощарството. Субан и Кашан са негови покровители, несъмнено. Значи, Ной не може да насади лозе, след потопа, ако не знае, преди това, как се сади лозе и как се гледа! Та, като кажат днешните историци, почвайки да делят на трите магарета, сламата –

лозарството ни е наследство от траките, защото Трифон Зарезан е тракийски празник. Пълни глупости! Лозарството си е чисто българска придобивка и забележете то започва , според нашите епоси някъде на границата между палеолита и мезолита! Да, несъмнено, Загрей-Магрей, Дионис, това са гръко-профанните образи на Субан Субаш! Гърците могат да имат познание за божественото, само, ако го профанизират, инак не могат да го схванат! Така че, проявата на профанното е вследствие опитите на гърка да познае боговете! Скотовъдство и овощарство – и за двете трябва вода! Новата икономика, освен да бъде създадена, трябва да бъде подсигурана и защитена. Освен нова сила, тази икономика поражда и нови зависимости. Но, така е било винаги в развитието. Затова, Субан се противопоставя на Шурале – алпа на сушата и смъртта, който е поредният антагонист, който амбициозно се включва в напреварата да овладее българската държавност и да бъде господар на българите. Чрез сушата, новата икономика може да се превърне от средство за възход в летален завършек за българите, но и в средство за овладяването им и подчинението им на Шурале. Чулман, алпа на земните и подземни води не може да се противопостави на Шурале, далече от водата, затова на помощ идва Субан в образа на белият кон, който се бие с Шурале в образа на черна кранта, там, където Шурале преднамерено е създал суша в образа си на жълта кранта, която периодично обикаля, землището на държавата, за да унищожи посевите на българите. Климатичните войни на планетата, не са от вчера, но българите винаги сме имали даден ни от Тангра „инструментариум“ да се противопоставим дори на магичните въздействия на желаещите ни зло, алпи.

И така, Сказанието в своята Пета песен, „Песен за скитските богатири“ ни свидетелства:

(18) Субан, когато трябва
да вземе вода, се превръща
първо в кон, а после
в огромен Барадж.

(19) Като се изпълва с вода, Леубай
отново се превръща в коня Ак-Джунта –
и препуска с него натам,
където трябва да отиде.

И също така

(24) При ударите на Шурале
от Субан се изливали
потоци вода – и тя
заливала целия майдан.

(25) Поради това майданът
станал целият в кал,
в която затъвали
сражаващите се алпи.

Наясно сме, вече, че Годината Верени ще бъде една дъждовна година, и в тази дъждовна година са възможни внезапни прекомерни валежи и локални наводнения (там, където Шурале и Субан се бият и никой не надделява). Подобни наводнения, имахме в годината Бури Барс, където бе брата на Субан – Кубар.

Разбира се, „Сказание за Чулман“ свидетелства за формата на Субан Барадж, коня като носител на вода, бе да споменава какво се случва с другата му форма, под която той носи водата – дракона. Тя, обаче достига до нас, чрез легендарните и митопоетични сведения

съхранили се, като остатък от тенгриянството в българското православие, а именно в образ ана Михаил Воин, който убива Дракона на Дълбините, отрязва главите му и освобождава водата. Тук имаме, своего рода позитивен антагонизъм между човешката форма на алпа и неговата змеева такава, където той сам жертва себе си в образите на Михаил Воин и Дракона на Дълбините дарявайки водата. Тук, Субан, отново е онази „саможертва свещена“, която трябва да освободи консерватизма на миналото осигурявайки благодат в настоящето и път в бъдещето.

Завършекът? Завършека е възникването на празника на дъжда „Джавшин“, който е загубен в хилядолетията. От него са оцелели отделни обредни празници и свещенодействия, които са втъкали в християнството. Това са днешните обичаи за дъжд, които също са вече изчезнали като бит, тъй като връзката на българина със земята беше прекъсната

<https://www.bulgarianroots.bg/post/obichai-za-duzhd>

(36) Всевишният нареди
Субан да ороси Сънджак
и този ден стана
велик празник за българите.

(37) До ден днешен
празнуват българите
празника Джавшин
в петия месец Джавшин:

(38) даряват те подаръци
на тези велики алпове:
бял джунта на Мар и Субан
и черен джунта на Шурале;

(39) устройват в чест на алповете
богат пир,
след който тичат
и се обливат с вода.

(40) Оттогава българите
наричат най-добрите камове,
които могат да предизвикват дъжд
с името на Джавшин.

“ Ю имаше митично раждане и подобно на баща си Гун , той не беше обикновен смъртен. [10] Той можеше да приеме формата на дракон [5] , както и тази на мечка. [10] Понякога Ю се смяташе за човек, който язди дракон [14] и той също беше смятан за дракон. [6]”

В Китай образа на Субан Субаш като носител на дъжда и водата по време на суша, както и на спасител от природните бедствия е изключително ярко застъпен. Нещо повече, цялата цивилизационна структура на китайското общество и държава е стъпнало върху Субан Верени, т.е. тя е драконова. Така че спокойно можем да кажем, че китайците са изповедници на Субан Барадж Верени. Докато за българите, той е един от 12-те алпи, за китайците спокойно можем да кажем, че той е всичко, което са. Те имат, както своите лунуани, т.е. драконови царе, така и фигурите на дракона Кун и сина му Ю, наречен Да Ю, великият Ю, те имат 4-те вида дракони,

които носят дъжда и създават четирите големи реки. Много богата и подробна е тяхната култура по темата, защото е изцяло драконова, а тях спокойно можем да ги наречем народа на Леу Субан. Защото именно това „Леу“ е онова Лей и Лун в Китай, което всъщност е нашето „лей, лея“ и т.н. Те притежават онези драконови преобрази на рибата и белият кон (при тях Байма) в лицето на дракона Кун(Букв. „голяма риба“), които обаче не играят онази роля, която имат в българската духовност. Но, затова пък имат същото схващане за носещият дъжда и водата, дракон : „П драконите решили да помогнат на хората като погълнат вода от морето и я разпръснат като дъжд с устите си.“ Борбата срещу сушата чрез дракона е както наш, така и техен основен мотив. Разликата с нас е, че при тях дракона винаги живее във водата и по този начин образи на алпа Чулман и Субан се припокриват, но това е разбираемо, като се има в предвид, че и двата алпа водят своята обща битка срещу алпа Шурале (символ на сушата). Междувпрочем, неговият образ също е отбелязал в драконовата стилистика на китайският разказ, но всички тези образи са в контекста на разказа и не изпъкват така ярко личностно образно, както в тенгриянската българска духовна повест. Образа на алпа Шурале – лисицата, тук дори играе позитивна роля, тъй като алп на сушата, той по един съвсем естествен начин се противопоставя на водната стихия и я укротява, т.е. той не всякога носи беда. Носи беда, само когато хармонията е нарушена и имаме разрушителната стихийност на единият или другият елемент.

„ В една версия Ю заспа на брега на Жълтата река. Сънувал, че е погълнал надигащите се води и видял на брега на реката бяла на цвят лисица с девет опашки. [11] Когато се събуди, създание с бяло лице му представи карта с осем триграми. Това бяха инструкции за опитомяване на Жълтата река. [11]”

<https://en.wikipedia.org/wiki/Tishtrya>; <https://www.britannica.com/topic/Tishtrya>

В Иран, Субан под формата Ак Джунта, Белият кон носещ животворните валежи и плодородие се нарича Тищря или Тищрия. Там той се бори срещу аналога на Шурале, демона на сушата наречен Апаоша, който е под формата на черен кон. Бялото и черното са цветове, които добре пасват на дуалистичният възглед на зороастризма. Разбира се, въпреки еднаквостта с българският мит, тук също имаме разлика. Апаоша побеждава Тищря, поради недостатъчната вяра, молитви и жертвоприноси от страна на човечеството. Тогава се налага смаият Ахура Мазда да принесе жертва, която да захрани силата на Тищря и той да победи Апаоша.

Нещо, което междувпрочем очакват и всички българи, днес, някой друг да им свърши работата, но това няма да стане. Но, това, което очаквам да стане е, Тангра да принесе тях в жертва, когато поради непригодността им за божественото бъде нарушен космичният цикъл.

Следващият символ изобразен на Свещеното огнище е тоягата на Субан под формата на овчарска гега със змей в нейната върхна част. В „Сказание за Чулман“ тя е изцяло със защитни функции, с които Субан брани своите стада от злодеите и разбойниците крадци или пък променя релефа на земната повърхност, както е в последната песен „Песен за потомците на Атай“, където е посочена вълшебната тояжка на Талия подарена ѝ от самият Субан (вж. [85. Кубан и приятелите му по призива на Ер-Сар потеглят срещу Ирджиган ; стихове 194-204](#)). Оттук става ясно, че Субан като дух на дървото, като Бирула-Симбир може да предава на различните дървета, различна свещена сила и оттук и различното предназначение, действие и въздействие на създадените от тях тояжки, геги и жезли. Затова срещаме най-различни видове свещени тояги и пръчки в българската митологична повестност. Такъв пример е и описаният епизод с овчаря Шила, който в благодарност към Субан забива своята гега в земята и казва:

(122) *“Благодаря ти, **Субан**,*

за дарената ми сила.

Кълна се: овцете от това поле

винаги ще жертвувам на теб!”.

(123) Едва-що **Идел** бил изрекъл това –

и гегата му се превърнала в дърво.

Това означавало: **Субан**

бил чул и одобрил клетвата му.

Гегата на Шила се превръща в дърво. Това е началото на всички свещени оброци в древнобългарската вяра, в основата, на които стои свещеният дъб или свещеното дърво и около които се изграждат светилища от камъни, създават се кромлеци и най-различни скални и мегалитни конструкции. И на които се произнася молитва или пък клетва, принася се жертва. Те продължават своето съществуване дори в християнството. Нека си спомним как се изграждаше грамада. Толкова е устойчива и непреломима Силата на Тангра, която Субан изразява в бит, път и живот. В другите български истории е упомената още една магическа пръчка на Субан, така наречената „Айдар лаба“, „лаба“ - „пръчка „. Нейната функция е била важна – да намира вода. Това вероятно е първообраза на днешните багети за търсене на вода.

Но това е вероятно само една от нейните , най-обикновени функции. Магическите и функции са в нейната „стожарност“, която може да извиква подземните води на повърхността , да създава извори, езера и дори морета, които могат да служат както за просперитет, така и за назидание. Нека си припомним това, чрез „Легендата за Каябашкото бласто“.

„ В това време Господ се върнал насред мегдана и побил бастуна (тояжката, патеричката) си сред хорото с предизвикателното предложение към някой от младите да го извади. Никой не успял и това сякаш било доказателство за греховността им - само с кутрето си Той го изтеглил, екнал гръм от внезапно бликналата силна вода, в миг селото било потопено и се образувало Каябашкото бласто¹³.“

Разбира се, ясно става, че най-важното за тоягата на Субан е Стожарът – онзи неподвижен небесен център, който създава въртопа на Времето и задвижва Битието. От това именно, как ще го фиксираме, зависи какъв ще е света и как ще се развива света на феномена в него, т.е. как ще се развърща Силата на Тангра на Земята. Това е висшето в Субановата тояга – Домотворчеството.

Субан Верени Трек велик
Препуска волно – гази земний лик,
Прелита земното кълбо,
Превърта земното кросно,
Съдбата нова изковава,
На път нозете призовава!

Когато ми дойде този стих, а той ми дойде изведнъж цялостен, реших да е завършека на речетатива за новата година. Твърде епохален е, за да не е последен. Тази епохалност на Верени със сигурност ще преживеем наживо.

В един по-емпиричен, скотовъдно-земеделски план , побиването на гегата на брега на езерото от страна на Шила (по днешному Сила, това е името му, реално, той се казва Сила и тук имаме по-скоро една символна личност) , това е началото на овощарството, създаването и развитието на плодните дървета и силата на тяхното плододаването, които са със значение, не само за животните, но и за птиците и човека. Те част от присъствието на Субан като дух на дървото и урожая и сестра му Кашан, която полага началото му чрез облагородяването на лозата и даването и на българите като първото дърво като дар! Затова нарекохме „

Ехейй, Субане – лей,лей, лей
Стадата многолюдни
Лозници с грозде чудни
На дървото – тежък плод
Род до род – български народ!

Един стих, който също се изля цялостно.

Разбира се, тоягата на Субан, трябва да провидим в шаманските тояжки, пръчки и жезли, за които се казва, че „Използването на пръчката като бастун или жезъл се тълкува като разчитане на силата на предците и енергията на земята, като връзка между Небето и Земята: елементът въздух, където обитават мислите, и елементът земя, или материалния свят. Дракон или змия (това са взаимозаменяеми термини) поставен на върха им е един от най-мощните помощници по духовния път. Освен това бастунът в ръцете на шамана е неговото транспортно средство до другия свят.“ https://vk.com/wall489069702_217

Шамански дървен жезъл със Субан Барадж Верени Трек на върха му, съдбата ни поднесе да узнаем и видим в село Орехово в Родопите, Рупчос и ние му засвидетелствахме онази значимост, която той имаше, разбира се, впоследствие, някои тамошни обитатели езотерици се усъмниха в това, което казваме, но, както се вижда, Небето дава, а човека взема според ръста си .

Другият зооморфен символ на Субан на Свещеното Огнище е безспорно бикът. Като първа година, в която честваме официално Верени на Свещено Огнище наблегнах повече на зооморфните негови символи, а не на човешките. В следващият календарен цикъл, ако съм жив и здрав, можем да сменим символната образност, ако не, ще го направи някой друг.

Първото, което трябва да се каже е, че бикът е зооморфна форма, аватар и на брата близък на Субан, Кубар Бури, както и на Чулман, който се явява под формата на водният бик Йелбеген, същият този воден бик, който срещаме в митичните разкази в българското етнично землище (не само у нас), който се бори със селският бик и т.н. Кубар Бури се явява под формата на бика Куа, откъдето получава и името си Кубар. В тази си форма, той обитава днешният остров Кипър, чието първоначално име е именно на бика Куа, остров Кубар, транслирано през гръцкият изговор Кипар. Формата на бика, определено има своята свързаност с формата дракон чрез

тези български алпи, но, когато говорим за Субан като бик, трябва да отбележим, че в тази форма той влиза с една важна практическа задача със следотърсачески характер, да намери кравите, затворени от имегените и Яга в пещерата Абдере, заедно с друг добитък. Много сме писали по този въпрос, но сега ще го погледна малко от балканска гледна точка, където е голямата битка за запазването на България и Българите – битката за съзнанието и самосъзнанието. В древногръцкият мит. Той е пренесен като Загрей или първият Дионис. Какво означава Загрей?

<https://en.wikipedia.org/wiki/Zagreus>

"Според Мартин Личфийлд Уест "най-правдоподобната етимология" извежда "Загрей" от zagre, което е "правилно яма за улавяне на животни, но може би също и яма, използвана за съхраняване на животински останки или приношения на хтонично божество", което прави Загрей буквално "бог на капаните".[4] Въз основа на тази етимология Карл Керени заключава, че загреус е гръцката дума за „ловец, който хваща живи животни“ и че „точен превод“ на „Загрей“ би бил „ловец на дивеч“.[5]"

Тази дума "Загрей" е некакъв опит на гръцкият изговор за транслация на нашенското "заград", "заградено място" или сега, както му казваме "кошара". Всичко това идва от опита на гръците да преразкажат мита за Субан, който се превърнал в бик, за да намери кравите. Оттук и тези етимологични блъсканици като "яма за улавяне на животни", "клопка и капан за животни", но всъщност става въпрос за пещера и то именно пещерата Абдере, където Яга и неговите имегени държат затворени кравите, които им служат за храна. Субан под формата на бик е търсач на кравите, не ловец;)))а жертва! Той в тази форма, точно като въпросният Загрей е жертва на една имегенка, която го поглъща цял и се връща в Абдере. За разлика от гръцкият мит, Субан е погълнат цял, а не, разчленен и на части и сготвен от титаните, където вече виждаме преплитане с египетският мит за Асар (Озирис). Субан е погълнат цял. Оказва се, че Субан в тази му животинска форма, за разлика от брат си Кубар, чиято бича форма е бикът Куа, за разлика от Чулман, чиято бича форма е водният бик Йелбеген е най-уязвим за света на илюзията, материалният свят! Той се влюбва в една имегенка, докато пасе на една ливада и в това време друга го поглъща - ясна илюстрация как действа на съзнанието, света на илюзията, който ние, днес наричаме обективен, реален свят;))) Именно древнобългарското "имеген" е в основата на английското " imagine". Оттук, гръците вадят мита за Нарцис, себевлюбилият се в собственото си отражение. Субан е погълнат от света на веществото, на материята в образа на имегенката и е затворен в една двойна черупка. Той един път е в търбуха на имегенката и втори път в пещерата Абдере. И тук вече идва образа на първата българска войска, конницата, която ще трябва да воюва за кравите и за освобождението на Субан с имегените и Яга. Тази конница е от бивши ловци на животни;))) Това е началото пък на индоевропейският разказ за войните за кравите и че този, който има най-много крави е най-богат. Този разказ не е случаен, това е времето на второто матриархална царство на Имай бийке, Аскал Субан или Бурджан Субан, в което кравите са първата скотовъдна икономика, а конете - динамичната двигателна сила. Не е случаен факта, че първото златно изображение на бик, образа на Субан се нарича "бугар" и това е и първото упоменаване на етнонима "българи" с ясната представа за организирани конни ловци в българска армия и конница. Субан я организира преди да приеме формата на бик. Разбира се, този бик ще го видим после навсякъде и в Египет, и в Иран и в Индия, в целия Близък и Далечен Изток и т.н. Тази най-земна форма на Субан, в която той отново е жертва, в която той влиза, за да послужи, както беше с формата на Гарвана (Карга) е най-добре митологично отразена, защото тя влиза в конкретният биосферен бит и хранителната верига на човека, първом като скотовъдство, след това като земеделие. И точно това виждаме в персийският мит, където имаме образа на Гаваеводата. Този образ на първичният бивол или бик в зороастризма е именно самопревърналият се в бик, алп Субан.

Като самата дума тук **Гаваеводата** (*gav-aēvō.dātā*)

<https://en.wikipedia.org/wiki/Gavaevodata> е древният изговор на днешната ни дума „говедо“. Разбира се, персийският мит е малко по-различен, но в крайна сметка, от това първично говедо, неговата смърт и прераждане начева целият животински и растителен свят. Тази смърт и прераждане, я имаме символично представена и в древнобългарският мит, като там, разбира се, това е представено чрез поглъщането на Субан като бик от имегенката и отнасянето му в пещерата Абдере (превръщането му в семе и засаждането му) и освобождаването му от търбуха на имегенката, заедно с всичкия останал погълнат добитък е именно начеване на онзи животински и растителен свят, от който ще се развие икономиката на втората българска матриархална държава Аскал Суба (Субан) или Бурджан Суба (Субан).

Тук трябва да отбележим, че в тази си аватарност Субан дава, само, когато българина прояви кураж, смелост, доблест, деятелност и динамизъм. Именно това е, може би, най-добрият аватар на Субан, що се касае до днешните българи. С една дума в образа на бик събужда и подбужда духовното творческо и физически деятелното начало в нас.

Другият символ на Свещеното огнище, който сложихме за Годината Верен е плуга. На пръв план, той няма пряко отношение към алпа Субан, но е пряко свързан със сина му (който също е дракон) Иджик Алабуга и неговата спасителна мисия спрямо българите. Спасението на Българите се превръща в мисийност на рода на Субан, която в много по-късните времена, ще бъде превърната от авраамическите вери юдаизъм и християнство в месийност. Тази Спасителност, обаче не е както е представена днес в юдаизма и християнството – чакаме да дойде Месията да възстанови Израел, както е в юдаизма или да ни даде живот в бъдещият век, както е при християнството. Подобна духовна статика, не е характерна за Българите. Тенгриянството е духовен динамизъм създаващ нови социално-обществени конструкти и отношения. Той е предизвикателство за нова епоха и нова епоха! Просто няма как! И там има сблъсък, има конфликтност, има война! Нищо на този свят не идва даром. За да дойде, за него трябва да бъде отворено място, за да диша и живее. Трябва някой да се пожертва или някой да роди една нова идея, да намери съмишленици и да я материализира. Ако си мислим, че сина на Субан, Иджик, сам създава плуга, сам създава новите технологии, които поставят началото на земеделието и „неолитната революция“, създават социалните йерархии, и ние дълбоко грешим. В тази му идейност, взема участие, втори алп, който материализира идеите му. Това е алпа-ковач Хурса (В зороастризма е Кавес, българско име, упоменато в „Сказание за Чулман“, откъдето и днешната наша дума „ковач“ и „кова“, „наковавам“, „наковалня“). Този свършен двоен творчески тандем и код, ние виждаме навсякъде в българската битност, мисъл и идеен свят. Хубавата идея си остава само хубава идея, ако не намери своите свършени реализатори. Идеяника, може да бъде

само един, вторият трябва да е съвършеният реализатор! Скотовъдството на Субан намира подкрепа в земеделието на Иджик чрез технологията „плуг“! И точно тази симбиоза формира българското общество разделяйки го на строго профилирани прослойки: едните са орачи, другите са пастири, третите воители и занаятчии! Всеки има своето и не посяга към другото! Това е да овладееш земния и битиен хаос. Ако него не можеш, как ще овладееш космическия? И тук вече виждаме и основанията за създаването на нов тип държавност при Българите, каквато прави самият Карт Джам (Кардам) Кавес с империята Идел. Затова, Субан и Иджик са Праотците на Българите! И всички, които вървят в тяхната потомствена линия са Отци и Покровители. Това е онзи, изначален и чист Свят на Прадедите, който може да захранва нашата битност със силата да устоим и да се възраждаме от пепелището на бедата, отново и отново!

Аватарните превъплъщения на Субан и делата на сина му Иджик Алабуга, взаимосвързаността на баща и син, която тук е налице, но, която липсва в алпските отношения, създават тройката големи празници на българската общност и народност Каргатуй (Науруз), Сабантуй и Шиллък (Чилек, Акатуй). Взаимовръзката между тях е повече от очевидна, саможертвата на Субан и Байгалз а разрушаване Стената на Дивовете, създава благоприятните условия за живот на планетата, чрез които се развива скотовъдството и земеделието, Сабантуй е поддържането на този планетарен ред и климат представен чрез конфликта и борбата между Самар Субан и Ашна, който завършва с тяхната сватба, затова мъженето и жененето между българите и българките и ставало чрез т.нар. „сватбени двубои“ или „сватбени борби“, в които се борят ергена и девойката и в зависимост от това, кой ще победи зависи какъв тип семейство ще се създаде, как ще продължи нататък рода или ще се създаде нов род. В крайна сметка, този „сватбен двубой“ се е запазил при нас и до днес, но вече протича под друга форма, т.е. този сватбен двубой между мъжа и жената се състоява, но вече не така, толкова публично и под най-различна форма и способности. За останалите важни подробности от тези два празника всеки може да прочете в българските епоси, сказания и истории.

И тук, отново искам да се върна към най-важният аватар на Субан, а именно Верен – Дракона.

Тази му аватарност е пряко свързана с празника Акатуй („Ака“ – голям, главен, „туй“ – сватба) или Шиллък, който се чества 40 дни след Каргатуй, затова е наречен „Шиллък“ или „Чилек“ (имаме такъв топоним в Източните Родопи, например), от „чилла“ – 40-сет. Колко пъти се жени Субан? Три пъти. Първата му сватба с Байгал е в огъня на Слънцето, която променя планетарният климат, вторият път с Ашна Цветноплодната като Самар Сабан (Пастира). Сватба, която поддържа равновесието на планетарният климат и третата му сватба е вече със земна девойка, най-красивата българка, доброволно жертвана и

предадена му за жена и цели благоденствието и развитието на селската община, рода, народа и държавата, т.е. това е вече действието на алпа на едно микрониво, пряко касаещо бита на селската община или съответната българска държава. От едно планетарно макро ниво чрез Акатуй-Шиллък, Субан слиза, да работи на едно битово микрониво. Този празник, много добре е описан в „Сказание за Чулман“ като Акатуй и Шиллък и в българските истории. От тях разбираме за многопластовостта и сложността на този празник на Субановата сватба, на сеитбата, включващ „обряда на първата бразда“ и почитта към предците. В него са открити два пласта: древен и нов или свещен и обикновен. Това е много важно да се отбележи, защото Сказание за Чулман дава познания, по-скоро древният пласт, а „Джагфар Тарих“ за по-новият. Тази разлика се получава вследствие намесата на Умай в празника и изместването на централната му сюжетна линия – девойката, която се заравя до главата в първата изорана бразда. След Умай, девойката вече не се заравя в земята и се посипва с пръст и само в краен случай, селската общност може да извърши този обряд. Това е важно да го отбележим, защото и за съвременните евролиберали това би звучало варварско. Но, именно архаичната българска обредност е засвидетелствана в актовете, в които цар Джанак („Джан“ и „ака“) заорава с плуга първата бразда и от нея изскача едно момиче на име Сита (бразда или излчзла от браздата), символ на семето, което покълва и расте, която се жени за цар Рама. Тук трябва да отбележим, че заравената девойка е Субанова невеста, но за нея не идва лично Субан, а я взима старшата му жена (Бай Хатън) Ингарсак (която е изцяло с хтонични функции). В първоначалният Акатуй имаме матриархална полигамия: Субан е мъж на всички тези девойки придадени му за невести, всяка година, но не се занимава лично с тях. Те формират една матриархална общност начело със старшата му жена, която както виждаме може да има различни образи – Байгал, Ашна, Ингарсак. Вероятно, тук, можем да провидим символността, касаеща прехода от матриархалното към патриархалното начало, от полигамността към моногамията. Именно това, елегантно отразихме в наричането на Еднажден на Свещеното Огнище

Змей витяз, девойки люби,
Ой, Субане, мой Субане!
И превръща ги в съпруги,
Ой, Субане, мой Субане!
На Субан жена, щом станеш ти,
не си царица, разбери!
Но ще познаеш горестта, що утешава гордостта!
Субан как силно люби, тъй бърже и разлюби
в сърце му - не една жена,
но любовта му - към една!
Тя, неговата майчица любима!
Умай бийке е несравнима!

Девойката се заравя до (или под) платформа поставена върху четири плуга или щит. При обикновеният Акатуй, където девойката просто се поръсва с пръст, поставя се на платформата или щита върху четири плуга и с нея има право да преспи победителят от конната кушия (която е част от празника), който се нарича Камър Батир или Тестен богатир, защото наградата му е да бъде посипан с брашно победителят, символ на плодородието и изобилието. Така, драконовата форма на Субан е изключена и е включена човешката му форма, тази на Конника, който се символизира от победителя момък в конната кушия и тук вече имаме една изцяло човешка сватба. Затова този Акатуй бива наречен обикновен или нов. (И тук отново имаме заместване на драконовата форма с човешка и опозицията дракон-конник). Тази платформа от четири плуга пресъздадохме и на Свещеното Огнище, като във всеки негов ъгъл изрисовахме по един плуг. Става ясно, че всеки Акатуй/Шиллък

има два основни лъча: определяне на най-красивата девойка на селището за Субанова невеста (вероятно това става чрез състезание) и определяне на човешкият представител на Субан – Тестеният богатир, които се бракосъчетават на платформата при обикновеният Акатуй, а при свещеният, девойката се отдава на богатира, само, ако Субан не я вземе, т.е. не приеме жертвата.

Разпространението на свещеният български Акатуй в Егейският регион виждаме в образа на богинята Деметра, която ще си легне с Иасион (Ясион) в прясно изораната трикратна бразда в Триполе (обрета „тарлау-тарчачу“ – изораване и брануване на малък участък земя на Акатуй) на остров Крит и ще зачене от него Плутос - бога на богатството и изобилието (<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BB%D1%83%D1%82%D0%BE%D1%81>). Тук определено виждаме символиката на една българска акатуйна обредност. Но, ревнивият Зевс (алпа Кубар) обаче, убил Иасион с мълния. Деметра, обаче в типичният ѝ стил заскърбила безутешно по убитият Иасион и отказала да дава урожай. Наложило се, да се позволи на Иасион

(<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BE%D0%BD>) ежегодно да напуска Аид и да се връща при Деметра на Земята, при което зимата се сменя с пролет и се завърта цикъла на годишните времена. Иасион определено е една егейска антропоморфна интерпретация на Камир богатира и на самият Субан като цяло.

Когато това става Деметра става Сито – „даряващата благодат“, „даряващата урожай“. Става ясно, че земно-хтоничният аналог на Ашна Цветноплодната е Сита/ Сито, а цялата мистериална обредност на Акатуй е свързана с обучението на българите на земеделие, засяване и отглеждане на пшеница, което както знаем се извършва от сина на Субан, Иджик Алабуга. Така е и в древногръцкият мит, но тук, вече името е друго.

Освен това в него имаме образа на Триптолем (<https://en.wikipedia.org/wiki/Triptolemus>), който се опитва да наложи земеделието като цивилизационен модел и цивилизова „варварите“ без те да имат нужда от това. Българите, които Иджик обучава получават земеделието като спасително познание за своето оцеляване и добавят към скотовъдството и силата на земеделието. Но, те не се правят на цивилизатори превръщайки новото познание в оръжие за културно асимилиране на други народи и асимилирането на техните територии. Ново познание не бива да се дава на народи, които имат наклонности да властват над другите!

Фрагмент от Ситовският надпис
Свързан със свещената оран със символа
на плуга, вторият от дясно-наляво

Надписа от връх Елеза, свидетелстващ
Обредното заораване на нивата „тарлау-тарчачу“

Разбира се, тук трябва да обърнем внимание и на другото наименование на празника Шилък (29 април). Джагфар Тарих (стр.328-329). ни свидетелства:

„ По разписание Шилък трябвало да се провежда на 29-ти април, но обикновено се празнувал веднага след Сабантуй преди засяването. С времето Шилък включил и „обряда на първата бразда“ и станал както празник на сеитбата, едновременно с това и празник за отдаване на почит към предците. По пладне жителите на селото се събирали на полето. Там заколвали жертвен бял овен, след което протичал обредът „бирсолъ“ (буквално просо-овес, на стар български означавало и плуг, и земеделско съсловие) или тарлау-тарчачу – изораване и брануване на малък участък земя. Казано накратко, това бил обредът на първата бразда. При оранта хвърляли в браздата твърдо сварени яйца (предаващи на земята животворната слънчева сила) и риби (за да вали достатъчно дъжд). С целия този обряд хората благодарели на алп Карга, който спасил живота на Земята. После децата събирали жертвените яйца и риба и ги носели обратно, като оставяли едно яйце и една риба, които заравяли в земята. Докато траел обредът „бирсолъ“ - „тарлау“ жените нареждали донесените за помен храни – пирог с риба, блини, пържени яйца, масло, мед, пиво; готвели в котли юфка, каша и овнешко. В стари времена използвали и кръвта от жертвените животни, а думата „кан“ - кръв – означавала едновременно и род, община; така празникът бил наричан и „кан куну“ - ден на родовата кръв или рода. Това му име се закрепilo в българския календар като обозначение на деня сряда. След обряда на първата бразда произнасяли заклинания (след приемането на исляма четяли молитва) и хората се нахранвали. Изяждали и събраните в браздата яйца и риба. След края на полския помен участниците в Шилък отивали на майдана, където се провеждали надбягванията на джигитите. Победителят бивал посипан с брашно и получавал почетната титла Камър-батир – Тестен богатир (на урожая). След надбягванията всички отивали на гробището, а денят приключвал с поменална гошавка в домовете на по-рано избрани стопани от края на селището. Част от продуктите в периода на Българската държава се жертвали към царя, един от българските поземлени данъци бил наречен Шилък (руското население, което влизало в българския състав до началото на X век запазило думата „шеляга“). На следващия ден започвала сеитбата.“

Прави ми впечатление в текста, изясняването на значението на думата „кан“. Ще акцентувам още веднъж върху нея и тук, защото страшно много ми е додеяло от интернет спекулациите с титлата на древните български владетели – тенгрияни. Вижте значението ѝ още веднъж: „думата „кан“ - кръв – означавала едновременно и род, община; така празникът бил наричан и „кан куну“ - ден на родовата кръв или рода.“ Затова казах преди време, „кан субаг“ означава просто „водач на народа“, няма нужда от никакви помпозни наименования, та „канас убоги“, та „княз“. „кан субаг“ – водач на народа или водач на Българите! Че е свещен, свещен е, защото той е човешката възможност на Българите да се докоснат до Тангра и на Тангра да живее сред тях.

Другото върху, което искам да акцентувам е, че от Шилък е вероятният произход на днешната българска дума „шиле“ <https://rechnik.chitanka.info/w/%D1%88%D0%B8%D0%BB%D0%B5> и че първоначално, това е било името на белият жертвен овен, който бил заколван ритуално за празника и кръвта му изсипвана след това в изоранта бразда. Оцеляла обредност от този празник имаме запазена на днешният Гергьовден, но съществената част от него е съхранена в ритуала „Старци“ в образа на Старчището (Субан), който побеждава юнаците в село Ситово бранещи отредената му селска девойка, а тя, плаче и нарежда „ой, вий мое кичилъке, за кому сам ви ворзвала, за старону Старчище“. Колко е обидно днес, да виждаме този свещен празник сведен до една циркова карнавалност! Този момент от „Старци“ е отразен, много добре, в руският филм „Той – Дракона“, но в него ще видим образа на осъзнатата

саможертваща се девойка, а не фарзалата ситовка, която не може да прежали своите кичильке.

Он - дракон. Мирослава поёт ритуальную песню.

<https://www.youtube.com/watch?v=x-XNgm6beeM>